

УДК 35.076

DOI 10.37772/2518-1718-2021-3(35)-7

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СЕКТОРІ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

У статті розглянуто взаємозв'язок інституційного впливу державних органів на модель сектору безпеки в Україні. Проаналізовано організаційну структуру та нормативно-правове підґрунтя управління сектором безпеки України. Запропоновано тенденції розвитку та вдосконалення безпеки громадян зі сторони органів публічного адміністрування.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, публічне адміністрування, сектор безпеки України, РНБО, Президент України, органи державної влади, місцеве самоврядування, органи публічної влади, національна безпека й оборона.

Постановка проблеми. Глобальна нестабільність, що наразі характерна не тільки для України, а й для усього світу, змушує відшукувати нові моделі, спрямовані на вдосконалення економіко-політичної ситуації в межах країн. Сфера сектору безпеки, у свою чергу, є основним компонентом, що забезпечує стабільність та розвиток держави, а в умовах глобальної кризи, вказана галузь набуває показово більшого значення. Відтак, володіючи відповідним обсягом контрольно-наглядових й організаційно-правових повноважень, органи публічної влади є первинними суб'єктами, на яких покладається забезпечення цієї сфери державної політики.

Метою роботи є аналіз керівного впливу органів публічної адміністрації на формування і забезпечення сектору безпеки України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливий внесок у дослідження нормативно-правового забезпечення сектору безпеки України, розробку його якісно нової моделі, особливостей його реалізації та забезпечення внесли такі науковці, як Бодрук О. С., Дучимінська Л. М., Єжєєв М. Ф., Колб О. Г., Пономарьов С. П. та інші.

Однак, з огляду на політичні загострення як всередині країни, так і на міжнародній арені, непоодинокого порушення країнами світу своїх договірних зобов'язань перед міжнародною спільнотою, посягання на територіальну цілісність країн з боку неви-

знаних республік та інші тотожні проблеми, вимагають подальшого поглибленого дослідження адміністративно-правового забезпечення сектору безпеки України та напрямів його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. В будь-якій демократичній державі закріплено людиноцентристську модель державної політики. Переймаючи та імплементуючи у своє національне законодавство основні підходи та тенденції до побудови міцного громадянського суспільства на прикладі Європейських країн, Україна взяла людину та її безпеку найвищою соціальною цінністю [1]. Такий підхід є виправданим для сучасності, а в призмі пострадянських країн, по суті, покликаний змінити декларативне визнання людини основним центром державно-владної діяльності на реальне. Підтвердженням цього є широкий спектр інституційних органів спрямованих на допомогу членам суспільства у реалізації їхніх прав та свобод.

Основою нормативного забезпечення сектору безпеки в Україні визнається Закон України «Про національну безпеку України» від 21.06.2018 року [2], КПК України [3], Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» [4], Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» [5], Кодекс цивільного захисту України [6].

Специфічним джерелом, спрямованим на розвиток і вдосконалення національної безпеки, була Концепція національної безпеки України [7], однак від 19.06.2003 року остання втратила чинність, оскільки її положення було відображено у Законі України «Про національну безпеку».

Серед інших джерел, спрямованих на забезпечення безпеки громадян, доречно відмітити, безпосередньо, самі рішення Ради національної безпеки та оборони України. Останні виступають дієвим механізмом в «стресових» для країни ситуаціях. Таким прикладом може слугувати введення на території України воєнного стану, після загострення ситуації на півдні України внаслідок нападу та взяття у полон українських моряків з боку військових сил Російської Федерації під час проходження Керчинської протоки у листопаді 2018 році [8; 9].

Однак, Рішення РНБО взмозі врегулювати й поточні питання, спрямовані на забезпечення безпеки всередині країни у звичайні часи. Прикладом таких заходів можуть бути персональні чи колективні санкції до фізичних чи юридичних осіб, що можуть становити небезпеку для суверенітету та територіальної цілісності країни.

Незважаючи на це, повністю підтримуємо думку Бодрук О.С. та Єжева М.Ф., які піднімають досить актуальне питання можливості сектору безпеки забезпечити реальну безпеку країни за відповідних сценаріїв, наголошуючи на відсутності єдиного документу, яким би узгоджувались дії й заходи органів публічної влади за критеріями терміну виконання, виду, пріоритетів, цілей та завдань, матеріально-технічної складової тощо [10, с. 132-134]. Зазначене набуває особливого значення, якщо дивитись на вказану неврегульованість крізь внутрішньодержавні конфлікти між політичними силами. Так, нестабільність у країні та неузгодженість дій владних структур на внутрішньому рівні, спричиняє достатньо серйозні проблеми на зовнішньому рівні державної політики.

Продовжуючи говорити про загострення всередині країни, вкрай слушно звернути увагу на позицію викладену Колоб О. Г. і Дучимінською Л.М., що вказують на свавільне порушення суб'єктами, уповноваженими розглядати і надавати відповідь на звернення громадян, положень чинного законодавства, що відбивається на безпеці країни у цілому [11, с. 106]. Розширюючи зауваження науковців, можна додати, що такі порушення, на жаль, відбуваються не тільки серед суб'єктів, які надають адміністративні послуги. Останні можуть виявлятися навіть серед найвпливовіших високопосадовців. Вказане повністю підтверджується численними відставками, відстороненням від посад та звільненням членів Кабінету Міністрів України, суддів вищих інстанцій та

суддів конституційної юрисдикції, Народних депутатів України. Зазначене свідчить про непоодинокі випадки порушення високопосадовцями визначеного політичного курсу та/або вимог чинного законодавства України, що безпосередньо посягають на державну безпеку.

Іншим важливим суб'єктом в системі забезпечення публічної безпеки виступають органи місцевого самоврядування. Процеси децентралізації, що активно відбуваються на Україні, зумовили певні зміни й в розподілі повноважень із забезпечення національної безпеки між органами публічного адміністрування. Наразі законодавцем розроблено концепцію перерозподілу «безпекових повноважень», відповідно до якої останні зосереджуються в руках органів влади на місцях. Так, якщо на державу покладено обов'язок забезпечити безпеку на всій території країни в межах існуючих кордонів, то місцеві органи влади покликані здійснювати захищеність населення на відповідній території й виступити гарантом безпеки й правопорядку в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

В умовах глобальної децентралізації обсяг повноважень місцевої влади є питанням, що потребує особливої уваги. Принципи функціонування та компетенції місцевих органів влади закріплюється безпосередньо в Основному Законі, а також в Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» [12] та підзаконних актах, що спрямовані на підкріплення й розширення положень Закону.

Аналіз нормативної бази дозволяє окреслити основні повноваження, що мають органи місцевого самоврядування у питаннях безпеки територіальної громади, у свою чергу, авторами зроблено спробу здійснити класифікацію вказаних повноважень за функціональною спрямованістю на повноваження, спрямовані на забезпечення внутрішнього спокою та правопорядку територіальної громади, повноваження, що забезпечують реалізацію громадянами прав, що потенційно можуть бути загрозою для публічної безпеки та екстрені повноваження, під якими слід розуміти невідкладне реагування держави на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці (табл. 1).

З урахуванням наведеного, доречно вказати, що повноваження органів місцевої влади у секторі безпеки можуть поділятися залежно від напряму їх впливу на суспільні відносини. Аналіз вищенаведених повноважень дозволяє обґрунтовано стверджувати про наявність тісних взаємозв'язків місцевої влади з іншими структурними одиницями і гілками влади, серед яких органи Національної поліції України, інститути громадянського суспільства, органи прокуратури тощо.

Таблиця 1

Повноваження, спрямовані на забезпечення внутрішнього спокою та правопорядку територіальної громади	Повноваження, спрямовані на забезпечення реалізації громадянами прав, що потенційно можуть бути загрозою для публічної безпеки	Екстрені повноваження (повноваження під час кризових ситуацій, що потребують невідкладного реагування)
• встановлення відповідно до законодавства правил з питань благоустрою території населеного пункту, забезпечення в ньому чистоти і порядку, торгівлі на ринках, додержання тиші в громадських місцях, за порушення яких передбачено адміністративну відповідальність (п. 44 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • заслуховування інформації прокурорів та керівників органів Національної поліції про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території. (п. 40 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • створення відповідно до законодавства комунальної аварійно-рятувальної служби. (п. 52 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • віднесення суб'єктів господарювання, що належать до сфери їх управління, до категорій цивільного захисту відповідно до основних показників та затвердження їх переліку. (п. 14 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України); • Завчасне накопичення і підтримання у постійній готовності засобів індивідуального захисту для населення, яке проживає у прогнозованих зонах хімічного забруднення і зонах спостереження суб'єктів господарювання радіаційної небезпеки I і II категорій, та формувань цивільного захисту, а також приладів дозиметричного і хімічного контролю та розвідки. (п. 16 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України).	• вирішення відповідно до закону питань про проведення зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів; здійснення контролю за забезпеченням при їх проведенні громадського порядку (пп. 3 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • погодження проекту плану проведення потенційно небезпечних заходів в умовах присутності цивільного населення за участю особового складу Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів з використанням озброєння і військової техніки; взаємодія з органами військового управління під час планування та проведення таких заходів з метою запобігання і недопущення надзвичайних ситуацій та ліквідації їх наслідків відповідно до закону (пп. 3¹ п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • реалізація заходів, спрямованих на поліпшення пожежної безпеки суб'єктів господарювання комунальної форми власності. п. 30 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України).	• життя у разі надзвичайних ситуацій необхідних заходів відповідно до закону щодо забезпечення державного і громадського порядку, життєдіяльності підприємств, установ та організацій, врятування життя людей, захисту їх здоров'я, збереження матеріальних цінностей (пп. 2 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • прийняття у межах, визначених законом, рішень з питань боротьби зі стихійним лихом, епідеміями, епізоотіями, за порушення яких передбачено адміністративну відповідальність п. 45 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • визначення територій, на яких можуть проводитися потенційно небезпечні заходи в умовах присутності цивільного населення за участю особового складу Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів з використанням озброєння і військової техніки. (п. 45¹ ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); • забезпечення оповіщення та інформування населення про загрозу і виникнення надзвичайних ситуацій, у тому числі в доступній для осіб з вадами зору та слуху формі (п. 7 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України); • організація робіт з ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій на відповідній території міст, селищ та сіл, а також радіаційного, хімічного, біологічного, медичного захисту населення та інженерного захисту територій від наслідків таких ситуацій (п. 8 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України); • організація та здійснення евакуації населення, майна у безпечні райони, їх розміщення та життєзабезпечення населення. (п. 10 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України); • організація та забезпечення життєдіяльності постраждалих від надзвичайних ситуацій, а також під час ведення воєнних (бойових) дій або внаслідок таких дій. (п. 18 ч. 2 ст. 19 Кодексу Цивільного захисту України).

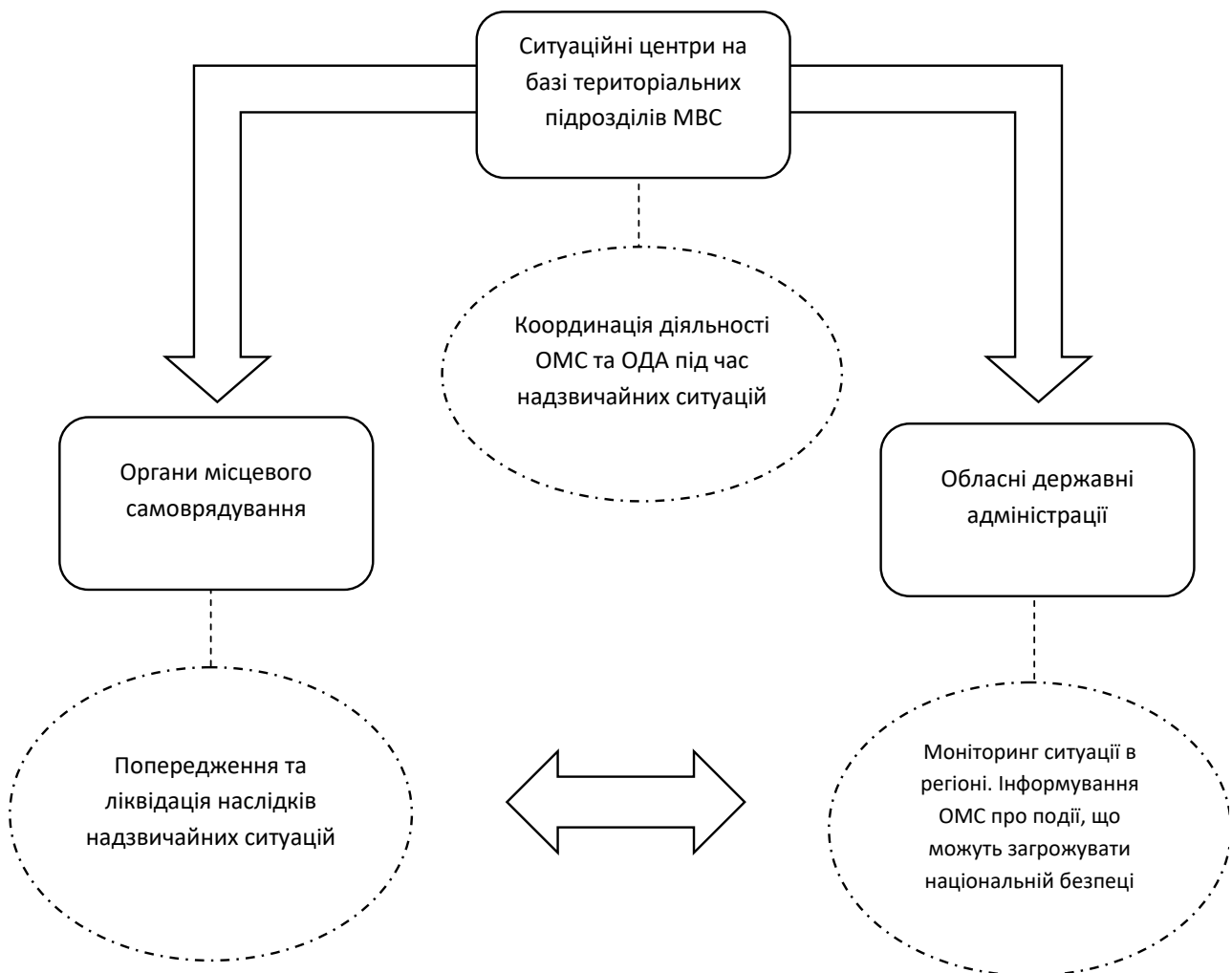
З цього приводу слушно висловився Пономарьов С. П., який підкреслював, що оскільки органи місцевого самоврядування наділені різними повноваженнями, спрямованими на забезпечення національної безпеки і оборони України, є чітко визначеними у чинному законодавстві, діяльність цих орга-

нів, у взаємодії з державними органами повинна посилюватись та розвиватись [13, с. 179–180].

Повністю підтримуємо позицію Рогуля А. О., який висловлює концепцію взаємодії органів місцевого самоврядування із державною владою, за якою передбачається функціонування так званих ситуацій-

них центрів, завданнями яких є швидке реагування на надзвичайні ситуації, що виникають на території країни, підтримка та координація органів місцевого самоврядування в кризових випадках з боку створених державою юридичних осіб публічного права та їх структурних підрозділів [14, с. 109]. Така модель

побудови відносин державної й місцевої влади спрямована на удосконалення реалізації існуючої в чинному законодавстві структури повноважень органів місцевої влади в секторі безпеки, а також вирішує чимало супутніх проблем. Нами запропоновано авторську схематичну модель такої побудови (табл. 2).



Модель адміністративно-правових відносин між органами публічної влади під час надзвичайних ситуацій

Так, зокрема, ситуаційні центри з надзвичайних ситуацій покликані прискорити швидкість реагування органів місцевої влади на надзвичайні ситуації, які загрожують чи можуть загрожувати безпеці суспільства, а також їх якість, забезпечити повну координацію, що уповноваженні вчинювати заходи, спрямовані на забезпечення безпеки і правопорядку. Виправданими ситуаційні центри вбачаються й з огляду на зарубіжну практику європейських країн, де така система побудови взаємодії між органами публічної влади не є чимось принципово новим та довела свою ефективність й затребуваність.

Висновки. Проведене дослідження підтверджує належне у цілому нормативно-правове забезпечення сектору безпеки України. Зазначене виявляється безпосередньо в наявності низки нормативних актів, у тому числі підзаконних, що визначають механізми, принципи, функції та порядок захисту населення від надзвичайних ситуацій, розмежовують компетенцію між суб'єктами у сфері безпеки і оборони.

Крім того, держава наділила компетенцією у сфері забезпечення безпеки країни і суспільства чимало публічних інституцій, серед яких Президент України,

Рада національної безпеки і оборони, органи місцевого самоврядування, що забезпечують відповідні безпекові заходи на місцях. Попри це, поза увагою законодавця лишаються моделі їхньої взаємодії, що потребують певного вдосконалення.

Вкрай виправданими лишається створення ситуаційних центрів, яким повинно бути надано координаційну компетенцію, спрямовану на підтримку й налагодження взаємодії між владними структурами різних рівнів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
2. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9-10. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
4. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII». *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 22. Ст. 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>.
5. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. *Офіційний вісник України*. 2020. № 75. Ст. 2377. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text>.
6. Кодекс цивільного захисту України: Кодекс України; Закон, Кодекс від 02.10.2012 № 5403-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. №34-35. Ст. 458. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17#Text>.
7. Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України від 16.01.1997 р. № 3/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 10 Ст. 85. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
8. Бера В. Напад у Керченській протоці: в РФ назвали імена трьох поранених українських моряків. URL: <https://hromadske.ua/posts/napad-u-kerchenskij-protoci-v-rf-nazvali-imena-troh-poranenih-ukrayinskih-moryakiv>.
9. Леонова М. РФ захопила військові судна України у Керченській протоці: що відомо. URL: <https://hromadske.ua/posts/rf-zahopila-vijskovi-kateri-ukrayini-u-kerchenskij-protoci-onlajn> (дата звернення 29.04.2021 року).
10. Бодрук О. С.; Єжеев М. Ф. Проблемні питання імплементації нової моделі сектору безпеки для України. *Стратегічна панорама*. 2019. №1. С. 132-138.
11. Колб О. Г., Дучимінська Л. М. «Про деякі особливості реалізації на практиці та забезпечення національної безпеки України». *Вісник пенітенціарної асоціації України*. 2020. № 2. С. 103-109.
12. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.
13. Пономарьов, С. П. Органи місцевого самоврядування як суб'єкти забезпечення безпеки і оборони України. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 1 (18). С. 174-182.
14. Рогуля А. О. Роль органів місцевого самоврядування в забезпеченні безпеки життєдіяльності територіальних громад. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 2. С. 99-102.

REFERENCES

1. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. № 254k/96-VR. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 30, art. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
2. Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 21.06.2018 r. № 2469-VIII. (2018). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 31, art. 241. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> [in Ukrainian].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13.04.2012 r. № 4651-VI (2013). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 9-10, art. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> [in Ukrainian].
4. Pro operativno-rozshukovu diialnist: Zakon Ukrainy vid 18.02.1992 № 2135-XII». (1992). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 22, art. 303. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> [in Ukrainian].
5. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 14 veresnia 2020 roku «Pro Stratehiuu natsionalnoi bezpeky Ukrainy»: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 14.09.2020 r. № 392/2020. (2020). *Ofitsiyni visnyk Ukrainy – Official Gazette of Ukraine*, 75, art. 2377. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text> [in Ukrainian].

6. Kodeks tsyvilnoho zakhystu Ukrainy: Kodeks Ukrainy; Zakon, Kodeks vid 02.10.2012 № 5403-VI. (2013). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 34-35. art. 458. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17#Text> [in Ukrainian].
7. Pro Kontseptsiiu (osnovy derzhavnoi polityky) natsionalnoi bezpeky Ukrainy: Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy vid 16.01.1997 r. № 3/97-VR. (1997). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 10, art. 85. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3/97-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. Beha V. Napad u Kerchenskii prototsi: v RF nazvaly imena trokh poranenykh ukrainskykh moriakiv. URL: <https://hromadske.ua/posts/napad-u-kerchenskij-protoci-v-rf-nazvali-imena-troh-poranenih-ukrayinskih-moryakiv> [in Ukrainian].
9. Leonova M. RF zakhopyla viiskovi sudna Ukrainy u Kerchenskii prototsi: shcho vidomo. URL: <https://hromadske.ua/posts/rf-zahopila-vijskovi-kateri-ukrayini-u-kerchenskij-protoci-onlajn> [in Ukrainian].
10. Bodruk O. S.; Yezheiev M. F. (2019). Problemni pytannia implementatsii novoi modeli sektoru bezpeky dlia Ukrainy. *Stratehichna panorama – Strategic Panorama*, 1, 132-138 [in Ukrainian].
11. Kolb O. H., Duchyminska L. M. (2020). Pro deiaki osoblyvosti realizatsii na praktytsi ta zabezpechennia natsionalnoi bezpeky Ukrainy. *Visnyk penitentsiarnoi asotsiatsii Ukrainy – Bulletin of the Penitentiary Association of Ukraine*, 2, 103-109 [in Ukrainian].
12. Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21.05.1997 № 280/97-VR. (1997). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 24. art. 170 [in Ukrainian].
13. Ponomarov, S. P. (2018). Orhany mistsevoho samovriaduvannia yak subiekty zabezpechennia bezpeky i oborony Ukrainy. *Visnyk Kryminolohichnoi asotsiatsii Ukrainy – Bulletin of the Criminological Association of Ukraine*, 1(18), 174-182 [in Ukrainian].
14. Rohulia A. O. (2017). Rol orhaniv mistsevoho samovriaduvannia v zabezpechenni bezpeky zhyttiediiialnosti terytorialnykh hromad. *Investytzii: praktyka ta dosvid – Investments: Practice and Experience*, 2, 99-102 [in Ukrainian].

ЦИБУЛЬНИК НЕЛЛИ

кандидат юридических наук, старший преподаватель кафедры правоохранной деятельности и полиеистики Харьковского национального университета внутренних дел, соискатель научной степени доктора наук Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ОСОБЕННОСТИ СОВРЕМЕННОГО МЕХАНИЗМА АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ В СЕКТОРЕ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

В статье рассмотрена взаимосвязь институционального влияния государственных органов на модель сектора безопасности в Украине. Проанализированы организационная структура и нормативно-правовая основа управления сектором безопасности Украины. Предложены тенденции развития и совершенствования безопасности граждан со стороны органов публичного администрирования.

Ключевые слова: административно-правовое регулирование, публичное администрирование, сектор безопасности Украины, СНБО, Президент Украины, органы государственной власти, местное самоуправление, органы публичной власти, национальная безопасность и оборона.

TSYBULNYK NELLI

PhD in Law, Lecturer at the Department of Law-Enforcement Activity and Policeistics of Kharkiv National University of Internal, doctoral candidate at Yaroslav Mudriy National Law University of Ukraine

FEATURES OF THE MODERN MECHANISM OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION IN THE SECURITY SECTOR OF UKRAINE

Problem setting. The global instability that currently exists in the world is forcing us to look for new models aimed at improving the economic and political situation within countries. The security sector, in turn, is the main component that ensures the stability and development of the state, and in the global crisis, this industry is becoming significantly

more important. Therefore, having the appropriate amount of control, supervisory and organizational and legal powers, public authorities are the primary entities entrusted with ensuring this area of public policy.

The purpose of the research is to analyze the managerial influence of public administration bodies on the formation and provision of the security sector of Ukraine.

Analysis of resent researches and publications. Despite the significant contribution to the study of regulatory and legal support of the security sector of Ukraine by such scientists as Bodruk O., Duchyminska L., Ezheev M., Kolb O., Ponomarev S. and others, and given the political aggravation both within the country and in the international arena, the frequent violation by countries of their treaty obligations to the international community and other similar problems, further in-depth study of administrative and legal support of Ukraine's security sector and areas for improvement is extremely necessary.

Article's main body. The Law of Ukraine «On National Security of Ukraine» (21.06.2018), the Criminal Procedure Code of Ukraine, the Law of Ukraine «On Operational and Investigative Activities», the Decree of the President of Ukraine «On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of September 14, 2020» On the National Security Strategy of Ukraine», the Civil Protection Code of Ukraine. A specific source aimed at the development and improvement of national security was the Concept of National Security of Ukraine, but from 19.06.2003 the latter expired because its provisions were reflected in the Law of Ukraine «On National Security of Ukraine».

Nevertheless, the issue of the security sector's ability to ensure the country's real security in the relevant scenarios remains quite relevant, emphasizing the lack of a single document that would coordinate the actions and measures of public authorities on the criteria of implementation, type, priorities, goals and objectives, technical component etc.

The analysis of the normative base allows to outline the main powers of local governments in matters of security of the territorial community, in turn, the author made a classification of these powers by functional orientation.

Conclusions. The study confirms the overall regulatory and legal support of the security sector of Ukraine. This is manifested directly in the presence of a number of regulations, including bylaws, which define the mechanisms, principles, functions and procedures for protection of the population from emergencies, delimit the competence between the subjects in the field of security and defense. The legislator does not pay attention to the models of interaction of public institutions, which need some improvement. The creation of situational centers remains extremely justified.

Keywords: administrative and legal regulation, public administration, security sector of Ukraine, National Security and Defense Council, President of Ukraine, public authorities, local self-government, national security and defense.

За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:

Цибульник Н. Ю. Особливості сучасного механізму адміністративно-правового регулювання у секторі безпеки України. *Право та інновації*. 2021. № 3 (35). С. 49–55.